

Dries de Geus vertelt – deel 1

In 1953 woonde ik nog in de Kerkstraat nummer 19 bij mijn moeder, samen met mijn broer Klaas en mijn zus Maria. Mijn vader was overleden toen ik 7 jaar was en mijn moeder had het bedrijf sindsdien verder geleid. Twee andere broers van me waren geëmigreerd: Adrie naar Brazilië (hij was toen nog maar 17 jaar) en Jan naar Amerika.

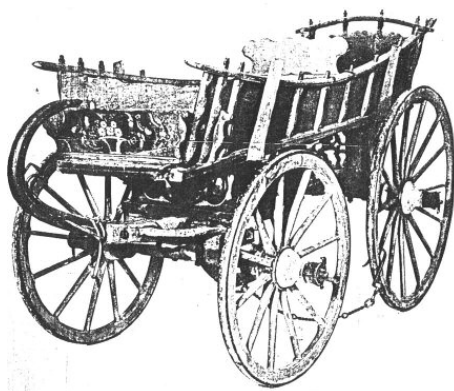
Adrie is later teruggekomen om geopereerd te worden in het oogziekenhuis in Rotterdam, omdat hij ijzer in zijn oog had gekregen. Leen Barth had hem geadviseerd zich in Nederland te laten behandelen als hij zijn tweede oog, dat ook al was ontstoken, wilde behouden. Hij is hier gebleven omdat hij Maaïke Verkerk ontmoette. Hij had, vermoed ik, best weer terug willen gaan naar Brazilië, maar dat is er niet meer van gekomen.

Ik werkte in Rotterdam bij de Amsterdamse bank, maar hielp op de boerderij als dat nodig was. Mijn moeder had een knecht, Reinier van Waardenburg die in de Renooishoek woonde.

Op zaterdagavond 31 januari waren Klaas en ik naar de Kaai gegaan. L. Visser liep daar met vloedplanken, en stond in dubio of hij die zou gebruiken. Het water stond erg hoog en er stond een hevige storm en van een springvloed hadden we nog nooit gehoord.

Om half elf gingen we op huis aan, want we wilden om elf uur naar bed. De volgende ochtend zouden we namelijk vroeg opmoeten om de koeien te melken.

Klaas zag, dat het dak van onze wagenkeet, die aan één kant open was, op en neer ging in de harde wind en hij zei: "Dries kom op, we gaan het dak vastzetten." Hij had al een manier bedacht ook. Hij

maakte een lange bing (dat is een dik touw) aan de boerenwagen vast en samen maakten we dat touw aan het dak vast, zodat de wagen aan het dak kwam te hangen en door zijn massa ervoor zorgde dat het dak er niet af kon waaien.

We gingen daarna met een wat geruster hart slapen. We sliepen niet lang, want om 3 uur werden we gewekt door de kerkklok. We woonden erg kort op de kerk en daardoor was het geluid dan ook erg luid. We kleedden ons aan en gingen naar de Kaai om te kijken wat er aan de hand was. Daar stond L. Visser nog steeds, maar hij had inmiddels de vloedplanken geplaatst. Het water stond hoog tegen die planken aan.

We hoorden dat de klok luidde omdat de Nest gevaar liep. Er werd geroepen: "Zijn er vrijwilligers die de buitendijk komen versterken?" en Klaas en ik gingen mee. Er werden zakken gehaald uit het gebouwtje van de Provinciale of Rijks-waterstaat aan de Gorsdijk en zand werd weggehaald van onder het trottoir.

Klaas en ik waren gewend zware zakken te dragen, we moesten immers ieder jaar de zakken aardappels naar de aardappelpit brengen en ze daarin storten. We boden ons dus aan om te sjouwen. Ook Gijs van Pieter Jan Visser was present en gaf de nodige aanwijzingen waar de nodige zakken moesten liggen. Wij sjouwden, een uur of misschien wel twee uur. Het water bleef sijpelen door de dijk en we konden aan het werk blijven.

We stopten met dit werk toen er geroepen werd: "De Mijlpolder loopt vol".

We waren ervan doordrongen dat dit een slecht bericht was, want dan moest de hoofddijk doorgebroken zijn. We gingen als een 'salamander' naar de Kaai, waar we het water zagen kabbelen tegen de stoep van Rook Verwijs.

Op de Kaai liep Jan de Geus, een vroegere buurman van ons. Ik maakte een praatje met hem.

We begrepen dat het water over de zomerdijk was gegaan; dat was niet ongewoon, maar nu moest de Gorsdijk, de waterkerende winterdijk doorgebroken zijn. We vermoedden wat er gebeurd moest zijn. Wij hadden vroeger land achter de dijk. Als jongens hadden we veel slootje gesprongen met een polsstok in de Mijlpolder en er was een plek waar de polsstok geen bodem vond, omdat die daar in het veen terecht kwam en dan werd de stok te kort om te springen.

Het stuk dijk moest daar gekanteld zijn; het veen had daar niet genoeg weerstand tegen het krachtige water. Klaas heeft een paar weken later een foto gemaakt van onze hond Hector bij een stuk veen dat uit dat gat is geslagen.

